

ara !!

Sap algú qui
integra el Directori
d'E. R. de C. ?

òrgan de les joventuts d'esquerra **ESTAT CATALA**

any I - núm. 8

redacció i administració: ronda de sant pere, 70, pral.

preu, 20 cèntims

LA DISCIPLINA, DINS L'ESQUERRA

Ordre, Serenitat i Disciplina... Heus ací la consigna que se'ns dona del 16 de febrer encà. Val a dir que és una consigna fàcil; fàcil, sinó d'acatar, fàcil de donar. Sovint les consignes d'aquest tarannà les donen els directores que no saben quina direcció assenyalar als seus seguidors.

No és la primera vegada que les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" reben una consigna d'aquestes. Avui, és perquè ordenada, serenament i disciplinadament s'estiguin quietes a casa. Altres vegades, ordenadament, serenament i disciplinadament han estat cridades al carrer... i al carrer han restat bo i esperant saber què havien de fer-hi.

Ordre, Serenitat i Disciplina poden ésser bones consignes en moments de tumult i de desorientació. Però el més sovint indiquen perplexitat entre els cridats a moure les palanques de comandament de les organitzacions. I freqüentment els qui les reben les tradueixen com una invitació a una plàcida meselleria.

Ordre, Serenitat i Disciplina... Bé: del 6 d'octubre encà, les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", ordenades, serenes i disciplinades, estan esperant consignes més substancials. Afegirem que les han estat esperant amb paciència; amb una paciència que solament pot donar la consciència de la pròpia força, perquè en aquesta actitud ordenada, pacient i disciplinada han estat aguantant un xàfec d'injúries i presenciant una trista exhibició d'actituds hostils. Hostilitat i injúries que semblen constituir tot l'ideari polític d'alguns energúmens que, dins el partit d'Esquerra Republicana, es creuen rellevats d'obeir tota disciplina, que estan desproveïts de tota serenitat i que són diligents factors de desordre perenne.

I bé: les Joventuts d'Esquerra "Estat Català"— i ho diem amb caràcter oficial, tenen decidits ja a hores d'ara objectius concrets. Dins Esquerra Republicana, ningú no pot ignorar la força que signifiquen les formacions que hi dugué Francesc Macià, que des del 1931 encà no han fet sinó multiplicar-se. Tampoc no podrà ignorar ningú que vénen donant proves més que suficients de disciplina, de serenitat i d'ordre. I per tant, ningú no estranyarà que aquestes formacions, en un moment donat, es posin en marxa al conjur d'unes consignes pròpies. En fer-ho, no serà, com alguns suposen, contra Esquerra Republicana, ni contra les autoritats legítimes d'Esquerra Republicana, sinó perquè el partit es cohe sioni al voltant d'aquestes autoritats i perquè ningú no s'atorgui atribucions usurpades que l'organització no ha conferit. O sigui, perquè tots els militants acceptin i contribueixin a la disciplina del partit; en la forma que preveuen els seus estatuts, i no en cap altra. Probablement, és qüestió de dies, (potser dins aquest mateix mes de març) que es convoqui el Congrés Nacional de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català". Els que han confós la disciplina, la serenitat i l'ordre de què ha donat proves la nostra Joventut amb la passivitat i la impotència, que s'han complagut a suposar-li, van a risc d'endur-se'n una amarga sorpresa.

Fora de les Joventuts d'Esquerra "Estat Català", ¿existeix gaire disciplina dins Esquerra Republicana? Hi ha evidentment nombroses entitats, milers de militants i algunes personalitats del partit, no enquadrats dins "Estat Català", que duen gravat al cor i al pensament el programa i els estatuts del partit. Però si les entitats discòles són escasses i els militants rebecs són comptats, moltes personalitats —i en dir personalitats, per a entendre'ns, volem referir-nos als militants que ostenten càrrecs de representació— semblen no haver sentit parlar mai dels organismes del partit prop dels quals estan obligats a acudir a rebre ordres.

Molts d'aquests militants creuen que han adquirit el càrrec en propietat, com s'adquireix una finca; que poden utilitzar com vulguin i per al que vulguin la representació que els ha estat conferida. Ignoren que existeixin Comarcals, i ara que han tornat a possessionar-se dels càrrecs, fan i desfan per compte propi, sense consultar res ni admetre advertiments de ningú: talment com si des d'octubre del 1934 al febrer del 1936 no hagués passat res.

Per a no citar sinó un exemple: ¿No veiem l'Ajuntament de Barcelona, convocat per al dia 30, sense que els consellers d'Esquerra Republicana, que són la majoria que haurà de decidir, hagin consultat per res la Comarcal de Barcelona-Ciutat? No obstant, en aquest pròxim Ple s'ha de renovar el cartipàs municipal; caldrà designar dos consellers per a formar part de la Comissió de Govern; hi van reglaments nous i noves estructuracions de serveis; caldrà definir-hi la política municipal que el partit desenvoluparà a la Corporació a través dels consellers que, vulguin o no, representen el partit i no ells mateixos. Fins i tot un dels consellers que més es distingeix per "tirar al dret" anuncia que porta a aquest ple la solució de l'afar de les vuit línies d'autoòmnibus, que està sotmès al judici superior —superior per tots conceptes al del regidor de Circulació— de la Comarcal de Barcelona-Ciutat. No obstant, el senyor

Bernades ja porta a l'aprovació, o a la no aprovació, del pròxim Ple un projecte d'acord que pot diferir substancialment de la resolució que el seu dia adopti un organisme superior, com és la Comarcal, els acords de la qual el senyor Bernades, com tots els consellers de Barcelona, té l'obligació, segons els estatuts del partit (i per això és regidor) de respectar, d'acatar i d'executar, encara que li desplaguin.

Afirmem, encara, que en el cas concret de l'Ajuntament de Barcelona, els consellers de la majoria en llur gairebé totalitat són mantinguts tan al marge dels projectes, per als quals es pretén reclamar llur vot, com la mateixa Comarcal de Barcelona-Ciutat.

¿Hi pot haver algú, en aquestes condicions, que s'atreveixi a glossar la disciplina, la democràtica disciplina, que impera dins Esquerra Republicana?

Disciplina! ¿Qui sinó els mateixos militants pot imposar-la, avui? Hi ha, o hi ha d'haver, al cim de l'estructura democràtica del Partit d'Esquerra Republicana, un Directori. ¿Pot dir-nos algú, aquest Directori, qui el forma actualment?

Tots acatem l'autoritat suprema del president de la Generalitat, com a cap indiscutible d'Esquerra Republicana. Però constatem (i ens fem càrrec d'aquests escrúpols, perquè coneixen la delicadesa, i adhuc la timidesa, amb què es produeix Lluís Companys quan es tracta de qüestions de caràcter personal) constatem que el President no vol erigir-se, ni que sigui transitòriament i fins que els organismes legítims del partit designin el Directori, en àrbitre de la situació; un arbitratge que alguns suposen confondre amb cabdillatge.

Temem que el President no troba les facilitats convenientes per anar ràpidament a la designació democràtica del Directori del Partit. I en aquestes condicions, a hores d'ara, qui és el Directori del partit? Qui el forma o qui en té les funcions?

El Comitè executiu, que s'instituí ell mateix fa alguns mesos, ha dimitit. ¿Facilitat o obstacle?

L'antic Directori d'abans del 6 d'octubre caducà, per la força dels fets, en començar a actuar el Comitè executiu, ara dimissionari.

¿Qui dirigeix, doncs, en aquest moment, la política del Partit d'Esquerra Republicana? Es dirigeix sol? Es que l'actualitat política i el futur pròxim es presenten tan alegres i falaguers que no calgui ocupar-se'n? ¿Els militanats poden presenciar aquesta passivitat tranquil·lament? ¿No és admirable que, en uns moments tan decisius per a l'esdevenir del partit, circuli la consigna d'ordre, serenitat i disciplina, que ningú no està en situació d'haver pogut cursar?

Repetim-ho. Les Joventuts d'Esquerra "Estat Català" no acceptaran consignes, la paternitat de les quals sigui confusa. Obeiran les consignes que s'han donat elles mateixes, bo i esperant que funcioni l'organisme directiu del partit d'Esquerra Republicana en la forma prevista als seus estatuts.

I com que tenen fe en les virtuts polítiques i morals del president Companys, l'inviten, no a fer un acte de cabdillatge, però sí a què, bandejant escrúpols que altres més obligats amb ell no han sentit, posi fi a les actituds d'indisciplina que han adoptat unes quantes dotzenes de militants, importants per la representació que el partit els ha conferit, però que no no arrosseguen cap sector gros del partit, si és que n'arrosseguen algun.

Fet i fet, l'excrecència que s'ha format a l'empar de la situació excepcional creada per la repressió d'octubre no interessa la massa del partit, que és sana com sempre, tant en el sector d'Estat Català com fora d'ell. I representant la massa del partit, una magnífica eina de treball s'ofereix al President: les Comarcals.

Per a la feina que cal fer, les Comarcals enrobustides amb una simple declaració del president Companys es basten i sobren. No es tracta ni tan solament d'allò tan vell i tan inútil de les depuracions; n'hi ha prou amb parar els peus a uns quants senyors que constanment surten del rengle.

Per damunt de tots els militants que ostenten representació conferida pel partit, ha d'haver-hi l'autoritat indiscutible de les Comarcals. I això pot ésser—ha d'ésser—des de demà mateix. I a continuació, democràticament, estatutàriament, ha de designar-se el Directori d'Esquerra Republicana.

President Companys: Vós teniu la paraula!

L'Ajuntament a mans de la Lliga

Centenars i centenars de nomenaments i d'ascensos sense reglament, sense concurs, sense publicitat i sense vergonya.

Perquè té la valor d'un document a arxivar, però que caldrà tenir ben present per a esgrimir-lo oportunament i problemem sovint, donem als lectors la llista amb noms i càrrecs dels afavorits amb nomenaments i ascensos en la plantilla de funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona des del 6 d'octubre de 1934 al 16 de febrer de 1936. I diem en la plantilla, o sigui de nomenament definitiu, per tota la vida, perquè amb caràcter de temporer, o sigui en cartera per a passar a ésser de plantilla a la primera ocasió, hi havia fins a 720 (set-cent vint) funcionaris més, segons referències que creiem certes.

No hem pogut obtenir la llista d'aquests temporers, i si la tinguéssim tampoc no la donàriem per la dificultat material d'encabir-la en aquest número. L'hauríem de publicar en fulletó durant unes quantes setmanes!

Així i tot, els lectors veuran que els nostres amables gestors no perdien el temps. I convé no oblidar que, entre aquests gestors, han desfilat per l'Ajuntament els millors tècnics i les més aguerrides promocions de la Lliga. No tot eren Jaumars i Pics a l'Ajuntament dels aprofitadors del 6 d'octubre. El senyor Bausili hi hauria pogut fer un gran paper reclamant aquella desgravació de pressupostos a base d'una reducció de funcionaris que brinda continuament a l'Esquerra. I quins esgarips no hauria pogut fer el senyor Sagarra a base d'aquests nou 23 de setembre (no recordeu la promoció d'empleats feta pel senyor Giralt i que carregà l'Esquerra?) sense límits! I els esculpols legalistes i reglamentaristes del senyor Calderó, que bé haurien pogut manifestar-se! Però, no. Callava Bausili, callava Sagarra callava Calderó, callava tota l'avalotadora minoria lligaire convertida en majoria després de l'eclipsi de la Ceda. Precisament durant la gestió del senyor Coli i Rorés, sortosament curta, fou quan es nomenaren i s'ascendiren més muncionaris. Per comparació, el senyor Pic resulta un innocent badoc.

Ací va la llista. No sabem quants n'hi ha. Ja ens farà la mercè de comptar-los alguns dels nostres amics d'entre els molts nombrosos que perderen la feina en entrar a la presó el 6 d'Octubre i que sense feina continuen al cap d'un mes de sortir-ne. Posat que no teneu altra ocupació que esperar els acords de la Comissió consistorial designada per a revisar aquests nomenaments i repartir-se —tira peixet!— les 25.000 pessetes votades per a socorre'ls per l'Ajuntament reposat —i tan reposat!— bé els quedarà temps de comptar-los.

D'ací que l'Ajuntament trobi solucions adequades, tindran temps, no solament de comptar-los, sinó d'apendre's la llista de memòria. I encara, per torna, podran apendre's la llista de consellers reposats a l'Ajuntament de Barcelona.

Així, amb el temps, podran expressar-los el seu agraiement!

★

En la llista que donem a continuació figuren només els funcionaris de plantilla de nomenament nou o ascendits. No figuren molts funcionaris els havers dels quals han estat augmentats injustament i antireglamentàriament per simples acords completament il·legals de la Comissió de Govern gestora, alguns adoptats inclús durant el període electoral. Tampoc no figuren els funcionaris que per motius completament arbitraris s'han fet reconèixer —alguns també en període electoral— molts més anys de serveis que els que els pertocuen, als afectes de la jubilació. L'Ajuntament nou no té coneixement ni dels uns ni dels altres, perquè vénen afavorits per acords dispersos que cal recopilar, i aquesta forma de protegir els amics que ja no es podien afavorir amb més ascensos ha estat segurament la més repugnant de tot aquest període.

Heus ací la llista, amb els noms i els càrrecs de nou nomenament o d'ascens. Poden

haver-hi uns quants casos justos, permutes, etc., que comptàriem probablement amb els dits de la mà; i per altra banda, tenim la impressió que encara hi manquen bastants afavorits:

Ortiz Gallardo, Artur: Agent d'Arbitris.
Fernandez Alís, Anistia: Escrivent.
Guerra Garcia, Jesús: Agent d'Arbitris.
Pasqual Ferreras, Antoni: Aprenent 2.ª Matancer.
Marlés Lloveras, Valentí: Conserge Borsa Treball.
Almansa Goñi, Alfred: Agent d'Arbitris.
Burguera Salinero, Angels: Escrivent.
Noguer Riger, Pere: Mosso de Mercat.
Gonzales Rodríguez, Sadurní: Marcador de nau.
Basart Nebot, Josep: Ordenança.
Rovira Camps, Esteve: Escrivent.
Cortina Giner, Carles: Cap de Negociat.
Martinez Agüera, Pere: Mosso neteja Escorxador.
Dávila Huguet, Francesc: Agent d'Arbitris.
Carrillo Esteve, Francesc: Agent d'Arbitris.
Rius Lostau, Ramon: Individu Bomber.
Robles Fernández, Pere: Individu Bomber.
Benitez Garcia, Genís: Bomber Pintor.
Dominguez Blanch, Josep: Maquinista Bomber.
Gelabert Navinés, Pere: Ferrer Tallers municipals.
Sebastià Jorbá, Joan: Metge num. d'entrada.
Anguemer Morales, Domènec: Metge num. d'entrada.
Rosique Cebrian, Ricard: Metge num. d'entrada.
Romaña Gelada, Felip: Metge num. d'entrada.
Planellas Ramon, Manuel: Metge num. d'entrada.
Cugat Gironella, Josep M.: Metge num. d'entrada.
Layret Foix, Eduard: Oficial 1er.
Yus Ortin, Mercè: Oficial 2on.
Pujol Colomé, Francesc: Agent Policia Urbana.
Biura Alós, Antoni: Agent Policia Tràfic.
Cañadas Gonzalbo, Francesc: Director Borsa Treball.
Garrigó Riu, Francesc A.: Director Públic Socials.
Solano Expósito, Roderic: Agutzil.
Batalla Ferret, Anselm: Cap Neg. Inspec. Prov.
Fernandez Martinez, Antoni: Escrivent.
Gonzales Leal, Josefina: Escrivent.
Sarañana Samper, Jaume: Escrivent.
Comas Castelló, Pere: Oficial 2on.
Barco Garcia, Ferran: Escrivent.
Oller Vives, Eduard: Oficial 2on. lletrat.
Guerrero Espotolero, Jesús: Ordenança Conde Mestre, Sara: Escrivent.
Cruz Salas, Lluís: Agregat Dep. Circ.
Vidal Macià, Joan: Agregat Dep. Circ.
Marca Ripoll, Isidre: Metge Cap. Disp.
Moreno Giner, Jaume: Agent Serv. Aux. P. U.
Balañá Esplugas, Carles: Professor Banda mpa.
Pardo Granero, Rafael: Ordenança.
Gomez Berna, Antoni: Guardia Urbà-Ordenança.
Puyo Timonedá, Benet: Guardia Urbà-Ordenança.
Rico Ariza, Estanislao: Oficial 3er.
Costa Duran, Nicanor: Indv. Brigades Junyent Esteban, Manuel: Agent d'Arbitris.
Garcia Méndez, Jesús: Agent Serv. P. U.
Martinez Ron, Josep: Ordenança.
Sopena Garcia Enric: Mosso Dispens.
Baldrich Folch, Manuel: Aux. Pràctic.
Guiteras Martorell, Jaume: Vig. noc. Cemen.
Castells Serra, Joan: Fosse.
Anglés Yebra, Joaquim: Metge Cap. Disp.
Puig de la Bellacasa, Joan: Metge num. terme.
Marsal Felibadab, Josep: Metge num. terme.
Vancell Cruells, Francesc: Metge num. entrada.
Balansó Echevarria, Antoni: Metge num. entrada.
Pellicer Vaqués, Jaume: Xofer Guard.
Sarrá Colomer, Josep: Agent Pol. Tráf.
Blanzaco Pueyo, Simó: Agent Serv. A. P. U.
Sanahuja Serres, Albert: Agent Pol. Ur.
Lopez Morata, Pere: Agent Ser. Aux.
Bayer Gaspá, Marcellí: Professor Banda

Gelabert Navinés, Pere: Paleta.
Sans Hignacio, Robert: Escrivent.
Piniella Segura, Palmira: Escrivent.
Boix Melgosa, Camil: Escrivent.
Miró Prat, Albert: Admor. Clin. Psiquiatria.
Payá Bes, Carme: Mestre Ens. Primari.
Poch Sardá Vicenç: Agent d'Arbitris.
Anglés Quer, Pere: Aprenent 2na. Mat. bes. boví.
Espriu Taló, Rafael: Aprenent 2na. Mat. bes. boví.
Carrió Casanovas, Joan: Mosso Mercat.
Climent Ferrer, Remigi: Agent d'Arbitris.
Braulio Gonzalo, Joaquim: Aprenent 1.ª best. porcí.
Bonet Silvertre, Joan Bta.: Matancer best. povi.
Sampere Nogués, Salvador: Agent Pol. Urb.
Piedrafta Navarro, Domènec: Agent Pol. Tráf.
Fusté Xalé, Pere: Mosso Mercat.
Solé Josefa, Jaume: Aprenent 1.ª bes. boví.
Mestres Borrell, Antoni: Metge num. entrada.
Rodríguez Pareces, Antoni: Inspector de linia.
Mohr Guzman, Miquel: Agent d'Arbitris.
Santamaria Gonzales, David: Oficial 2on. Cap. Inspector.
Ulled Altemir, Jesús: Representant Ajunt. de Madrid.
Les Gil, Avelí: Agent Pol. Urb.
Armengou Casals, Joan: Mosso Escorxador.
Anglés Quer, Josep: Aprenent 2.ª best. porcí.
Bagó Cortés, Joan: Aprenent 1.ª best. porcí.
Menbrado Felez, Josep: Matancer.
Llopert Cahors, Francesc: Agent d'Arb.
Vila Zamora, Pere: Vigilant d'Exempla.
Torner Claramunt, Carles: Mosso de Mercat.
Vanrell Cruells, Joan: Sots Director Hos. Esp.
Bertran Capdevila, Consol: Demògraf.
Pérez Fabregas, Ferran: Porter Vig. Brig. G. mag.
Barra Marco, Manuel: Agent d'Arbitris.
Regordosa Varet, Ignasi: Agent d'Arbitris.
Villalol Trelles, Manuel: Metge supe.
Vidal Ribas, Joaquim: Mosso de Mercat.
Coca Ruiz, Enric: Zelador zona via pub.
Ricart Gerotina, Modest: Mosso Laboratori municipal.
Riba Torreflot, Jaume: Matancer best. llaner.
Margenat Serracant, Jaume: Escrivent.
Giralt Busquets, Manuel: Oficial 3er.
Claverol Torner, Antonia: Llevadora de terma.
Gilabert Leonis, Antoni: Mosso de Mercat.
Vila Zamora, Pere: Sots-Director Mercat.
Frigola Roura, Maria: Escrivent.
Soulere Martí, Josep: Escrivent.
Coll Rovira, Josep M.: Agent d'Arbitris.
Serra Mora, Francesc: Escrivent.
Martinez Matir, Emilià: Escrivent.
Salvador Solá, Felip: Escrivent.
Palma Climent, Aurora: Escrivent.
Coll Ibañez, Montserrat: Professora Col. Tibidabo.
Losilla Capdevila, Teresa: Llevadora entrada.
Jové Guasch, Francesc: Aprenent 2.ª best. llan.
Ollé Jové, Miquel: Escrivent.
Puigvert Quirós, Florenci: Agent d'Arbitris.
Caralt Mas, Josep M.: Escrivent.
Diaz Martinez, Josep M.: Agent Pol. Tráf. fic.
Serrajordi Vallet, Josep: Matancer best. llaner.
Buch Pagés, Joan: Aprenent 1.ª best. llan.
Miralles Llorens, Salvador: Aprenent 1.ª best. boví.
Gomez Martinez, M.ª Lluïsa: Escrivent.
Porrini Delgá, Julia: Escrivent.
Zapatero Espada, Gabriel: Interventor 1.ª Arbitris.
Muñoz López, Miquel: Interventor 2.ª Arb.
Serra Plantada, Miquel: Mosso Dispensari.
Roca Munt, Josep: Mosso Dispensari.
Piqué Gallemí, Joan: Bomber.
Pich Barra, Modest: Guarda de Guarderia.
Clariana Petit, Amadeu: Guarda de Guarderia.
Blasco Forner Albert: Guarda de Guarderia.

Macarron Ferreira, Ferran: Agent Pol. Tràfic.
Roura Brioule, Felix: Escrivent.
Martí Bruch, Joan: Matancer best. boví.
Borbon Marañá, Joaquim: Llacer Brig. recoll. gossos.
Pena Mernet, Ramon: Vigilant Escorxador.
Pappaiconomos Carrascal, Nicolau: Cap del Laboratori A. E. M. S. U.
Esquirol Eonoll, Francesc: Agent d'Arbitris.
Gimeno Gil, Miquel: Mosso de Mercat.
Poch Sardá, Vicenç: Ordenança.
Bofarull Romaña, Manuel: Repres. a Madrid.
Segura Nieto, Maria: Escrivent.
Avelí Compte, Josep: Agent d'Arbitris.
Sala Vigo, Alfred: Agent d'Arbitris.
Pelaó Ortiz, Pere: Aprenent 2. best. boví.
Tárraga Paez, Josep: Agent Pol. Tràfic.
Ametlla Moragas, Josep: Vigilant noct. matgatzem.
Guardiola Marin, Ricard: Bomber.
Ribas Asensio, Antoni: Vigilant Guarda passeigs.
Gallofré Estiles, Josep: Lampista Brig. Font.
Cañadell Claramunt: Miquel: Paleta Fosse.
Solé Puig, Joan: Porter Dre. 6è.
Taltabull Torrens, Jesús: Agent Pol. Tràfic.
Puñet Albertí, Agustí: Capatàs Brig. vig. Eixamp.
Fusté Pla, Joaquín: Mosso de Mercat.
Gadea Moltó, Enric: Ordenança Lab. Escorxad. id.
Omella Cuello, Francesc: Calderer Tallers mnpals.
Sainz Moralles, Lluís: Escrivent.
Duran Guardia, Josep: Admor. 2a. Arbitris.
Agraz Serrano, Paulí: Director 2.ª Mercat.
Llanos Castilla, Lluís: Director 1.ª Mercat.
Valls Farrés, Josep: Escrivent.
Romero Sarabia, Jesús: Mosso aux. Mercat.
Larrosa Domingo, Maria: Profesora educ. musc.
Ribas Asensio, Antoni: Sots-Capatàs Eixamp.
Gratacós Subirós, Jaume: Cap de Nau Escorx.
Rodero Soria, Just: Matancer.
Echevarria Costa, Josep: Matancer.
Collell Domingo, Ramon: Matancer.
Llopis Juvés, Antoni: Matancer.
Navarro Fargas, Enric: Matancer.
Sibís Monsó, Josep: Aprenent 1.ª Matancer.
Portillo Xirinachs, Josep: Aprenent 1.ª Matancer.
Massana Cortés, Josep: Aprenent 1.ª Matancer.
Cabanes Planes, Antoni: Aprenent 1.ª Matancer.
Navarro Rosende, Ferran: Aprenent 1.ª Matancer.
Andreu Benet, Mercè: Llevadora d'entrada.
Alsamors Fusté, Joan: Oficial 1er.
Pahissa Jo, Jaume: Professor d'harmonia.
Gual Montardit, Josep: Oficial 3er.
Porrini Ielgá, Llorens: Ajudant d'Escrivent.
Bordonet Codina, Josefina: Mestressa de pàrvuls.
Ibarrola Ardilla, Agnès: Mestressa de pàrvuls.
Vicente Garcia, Elsa: Mestressa de pàrvuls.
Almenar Espelt, Lluïsa: Mestressa de pàrvuls.
Buchaca Borrell, Carme: Mestressa de pàrvuls.
Gutiérrez Fernández, M.ª Angels: Mestressa de pàrvuls.
Gudinach Dalmau, Carme: Mestressa de pàrvuls.
Cañá Martí, Llucietta: Mestressa ens. primari.
Carrojo Muntadas, Ferran: Oficial 3er.
Sitjà Gurri, Isabel: Mestressa de pàrvuls.
Baget Guria, Maria: Mestressa de pàrvuls.
Martinez Martin, Blanca: Mestressa Ens. primaria.
Pacual Pellicer, Josepa: Mestressa Ens. primaria.
Sabaté Escoda, Montserrat: Mestressa de pàrvuls.
Calvo Aniesa, Carme: Mestressa de pàrvuls.
Coin, Isabel: Mestressa de pàrvuls.
Peiro Vidal, Maria: Mestressa de pàrvuls.
Sainz Calvo, Maria: Mestressa de pàrvuls.

(Segueix al peu de la columna següent)

El banderadu de l'Esquerra

A la Direcció del diari «La Humanitat» hi arriben tot sovint unes consultes i unes preguntes molt especials, que encara són més especials pel fet que són nombrosíssimes, i amb la particularitat que els que les formulen coincideixen a fer-ho en un mateix dia. Per exemple, consultes i preguntes del tenor de les següents, segons escriu la Direcció del diari òrgan matinal d'Esquerra Republicana:

«Contestant a nombrosíssimes preguntes i consultes que ens han estat formulades en el dia d'ahir, com a conseqüència natural dels incidents ocorreguts dijous a la nit, hem de manifestar el següent, per coneixement de tothom: Esquerra Republicana de Catalunya no té més que una bandera: la catalana, la de les quatre barres glorioses.»

Els preguntaires i els consultants que la Direcció—la Direcció—de «La Humanitat» informa complaentment hauran respirat satisfets. Ara que la informació de «La Humanitat» és incompleta. Perquè sabem de bona tinta que, precisament l'endemà d'aclarir el dubte, aquells mateixos preguntaires i consultants que la Direcció —la Direcció— de «La Humanitat» havia somniat que preguntaven una cosa que tothom sap, van córrer a aclarir un altre dubte: ¿Per què, doncs, —consultaven i preguntaven— al balcó de «La Humanitat», òrgan matinal d'Esquerra Republicana, no hi ha estrictament i únicament la bandera d'Esquerra Republicana: la catalana, la de les quatre barres glorioses?

I la veu amant de la Direcció de «La Humanitat» estigué tot un dia responent (però no des de les columnes del diari):

—Ah, veuran!... és que això que «La Humanitat» és l'òrgan d'Esquerra Republicana s'ho pensen vostès. «La Humanitat» és el diari «de les esquerres catalanes». ¿Que no se'n vanren adonar quan, durant algun temps va aparèixer aquesta petita façcèsia definidora a la capçalera del diari?

I com que la nova definició del que és «La Humanitat» no va anar acompanyada ni d'una ratlla d'explicació en el text, els preguntaires i els consultants, naturalment, no se n'havien adonat, com tampoc no s'adonaren de la desaparició d'aquell article comprometedor.

Però llavors —insistí un—, si «La Humanitat» no és l'òrgan del partit d'Esquerra Republicana, amb quina autoritat la seva Direcció fa aclariments de caràcter oficial que tothom sap i ningú no demana?

...I com que ningú no ho demanava, és clar, la Direcció de «La Humanitat», «òrgan de les esquerres catalanes», no hagué de contestar.

★

Per a no ésser menys, ARA! —que és l'òrgan oficial de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» — no ha rebut tampoc cap consulta ni cap pregunta. Però per a la completa tranquil·litat de la Direcció—i precisament de la Direcció, o si es prefereix de la persona del senyor director—de «La Humanitat» ha de fer els següents aclariments: Que tots els rabassaires acaten, saluden i honoren la bandera de les quatre barres, que és gloriosa— i no perquè ho digui el senyor Massip— i que és la d'Esquerra Republicana i la de tots els catalans; però que la benemerita Unió de Rabassaires enarbori una bandera que no és la de les quatre

(Continuació de la pàgina anterior)

Gutiérrez Diaz, Emili: Director Cos Incendis
 Reverter Vila, Joaquima: Escrivent
 Piniella Segura, Palmira: Escrivent
 Esmendia Malla, Jaume: Matancer bestiar boví
 Basas Casadesús, Josep M^a: Aprenent 1^a.
 Joan Oliveras, Josep: Oficial 2on. lletrat
 Cama Castillón, Manuel: Inspector de màquines
 Gultresa Altariba, Josefina: Mestressa de pàrvuls
 Fuertes Laencientra, Felix: Oficial 3er.
 Aliberch Roselló, Ramon: Escrivent
 Tarin Iglesias, Josep: Agent d'Arbitris
 Biosca Cancio, Jaume: Oficial 3er. Districte
 Miravittles Millé, Lluís: Tècnic Labor.
 Sanchez Fernandez, Manuel: Ordenança
 Puig Mor, Josep: Agent d'Arbitris
 Ferrer Bes, Santiago: Oficial 3er.
 Fernandez Vaquer, Gabriela: Tècnic Labor.
 Matons Colomé, Lluís: Tècnic Labor.
 Costa Duran, Nicanor: Indv. Brig. servei Ord.
 Gutiérrez Diaz, Emili: Assessor Tècnic
 Martínez Ferri, Mª Teresa: Oficial 3er.
 Escorxadador
 Aragó Sancho, Aurea: Oficial 3er. Proveïments
 Priu Serrano, Mercè: Taquígraf, Oficial 3er.

barres, sinó que té uns altres colors.

O bé, si el senyor Massip ho prefereix, farem aquest altre aclariment per al seu ús particular, ja que ningú no ens el demana:

Que la bandera d'«Estat Català» és la de les quatre barres i un estel. Un estel que hi campa i les illumina amb la clara llum que dugué Macià a la victòria. I aquest altre: Que la bandera que Macià donà a les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», les Joventuts —que diris Esquerra Republicana de Catalunya són alguna cosa—pensen mantenir-la, encara que tregui el son al jove ex-militant d'Acció Republicana i de la Unió Socialista de Catalunya.

Ah!... I que el senyor Massip, de diputat d'Esquerra Republicana a Madrid ja ens va bé, i per això l'hem votat; entre altres motius perquè, encara que parla millor que no escriu, ningú no tindrà el gust de sentir-lo al parlament de la República. Però que posat a fer de definidor del partit d'Esquerra Republicana, el senyor Massip, per la seva joventut, per les seves qualitats naturals, per la seva presentació cultural i pels molts coneixements que ha adquirit en els diversos partits on durant els seus trenta anys mal comptats ha militat, ens sembla un Napoleó de la política catalana.

La literatura catalana

Un estudi a fons de la nostra literatura requiriria molt més espai del que disposem, i a més, una categoria que no tenim ni podem tenir.

Per tant, ens limitarem solament a uns punts àlgids, que donin una idea concreta del nivell en què està la literatura catalana.

Bé, doncs; sigui pel que sigui, sota les influències d'una crisi manifestada fa uns anys, podem constatar com la literatura ha pues una volada artificial, mancada d'una solidesa d'autors bons.

Si tenim en compte el que representa que s'escriu o que es produeixi molt, veurem de seguida la raó de les nostres manifestacions. No és que no sigui plausible l'esforç de tota la promoció literària. No volem dir això, ni se'n ha ocorregut mai dir el contrari, car és molt verídica la voluntat que els guia.

Té també molta importància el fet que d'uns anys a aquesta part, el públic lleigixi un crescut tant per cent més, factor molt remarcable per a l'estímul dels autors. És un estímul que ha corromput els artistes.

Les ganes de complaure extremadament el desig del públic ha estat la causa (creiem nosaltres, sincerament) que l'autor falli en les seves obres. Per dissort, hi ha molts autors que pensen d'aquesta manera, puix, diuen, és l'única solució per a poder menjar.

No és ben trist això? No ens n'hem de donar vergonya?

D'aquesta forma és com queda estancada la nostra literatura, no per crisi d'artistes, ni de públic, sinó d'aquesta greu equivocació de l'autor, que per a triomfar, es sotmeti als desitjos del públic, i naturalment, el seu geni, en no plasmar cau en el buit per la manca d'originalitat.

No volem significar amb això que duri gaire aquesta situació. La joventut que puja actualment sembla entrar per uns viarans de realitat.

La manca d'espai, ens obliga a deixar la continuació per al proper número.

SALVADOR

Formidable!

La darrera setmana dèiem en la Secció d'Incisos municipals: ¿Ens podríem dir amb quina autoritat i seguint quines directrius el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a proveir quatre places de bomber,

Avui podem afegir: Ja s'ha fallat el concurs, i han quedat designats els següents senyors:

Pere Comas Cases, Joan Moncunill Serena, Joan Planas Barrueu, Ramon Vila Pons.
 ¿Ens podria dir la Comarca d'Esquerra de Barcelona—ciutat si sap quelcom d'aquests nomenaments, i si es pot acceptar que un senyor, per molt senyor Bernades que es digui, precindeixi de la disciplina i dels acords del Partit?

Cinisme...!

No cal més que llegir aquests dies els òrgans de la plutocràcia i de la clerecia per a veure com protesten quan la censura els atany a ells. Senserecordar que fa més de divuit mesos que l'han defensada a peu i a cavall quan anava dirigida contra la premsa esquerrana i obrera, «El Correo Catalán» «Diario de Barcelona», i «La Veu», etc., omplenen columnes enteres dedicades a protestar de la censura. Amb una manca absoluta de dignitat, de memòria i de vergonya, fan sentir diàriament als seus pocs lectors la seva veu esquarterada planyent-se que no sigui permes de publicar les seves faldedats i les seves injúries contra els governs sortits de la voluntat popular. No volen recordar que els militars encarregats de la censura a l'època de màxim esplendor i puixança de la tirania gilroble-lerrouxista censuraven implacablement per columnes o per pàgines senceres els diaris esquerrans per la publicació d'un article, nota o gaseella, que tractés d'assumptes polítics, socials o simplement, de partit. I aleshores ni el seràfic «Correo», ni el monàrquic «Brusi» ni el catalanista de trenta anys, sis mesos i un dia, («La Veu») no es queixaven pas de l'aplicació de la censura ans al contrari aplaudien que ens fos aplicada. Tots recordem els casos dels diaris esquerrans i obrers, suspesos a cada moment (els que es publicaven) mentre els usurpadors del poder permetien a la premsa de dreta o simpatitzant amb la situació dir tot el que acudia a la punta de les plomes dels seus assalariats.

Les coses han canviat, potser no tant com haurien d'haver canviat, però han canviat a la fi. I ara ens trobem davant del cas paradoxal que els ahir defensors de la censura protesten perquè la censura s'ha girat contra ells. No volen que se'ls censuri quan escriuen els seus llastimosos articles sobre les esglésies que són cremades, ni quan sabotegen l'obra que porten a cap des dels llocs de govern els homes del Front Popular, per la voluntat sobirana i indiscutible del Poble, i afirmen amb tot el cinisme i tota la impudícia que els són propis, amb tota la barra, que no som de-

mòcrates i que els perseguim. ¿Però és que poden queixar-se de persecucions els que durant dos anys han estat empresonats i assassinant homes pel sol delictat d'ésser liberals? ¿Poden queixar-se de persecucions els inductors a l'assassinat i a la violència que encara campen pels seus respectes, com si el 16 de febrer no hagués passat res? ¿Poden queixar-se els que fan objecte d'agressions els lectors de diaris obreristes, (Madrid) provocadors dels estudiants i dels ciutadans a la Universitat? I els carlins, ¿poden queixar-se de res mentre se'ls permet anar armats fins a les dents i tenir els centres atapeïts d'armes a ciència i paciència de totes les autoritats? I els catòlics, ¿poden queixar-se de persecucions? ¿Quantes esglésies han estat tancades, ¿quants ciutadans han estat perseguits per entrar a missa, o quantes penyores s'han posat per aquest motiu?

Sabem que perdem el temps contestant els atacs i les calúmnies dels moderns homes de les cavernes (i que ens perdonin els autèntics homes de les cavernes,) però no podem menys de dir-los de tant en tant alguna veritat. Encara que no desconeixem que els «margaritos» i els carques tenen el cervell petit i poc airejat i que, per tant, no en treurem res, ens plau dir-los el que són. No són més que uns pobres deficients mentals que estarien millor al manicomi que al carrer. Un lloc que no sigui el manicomi no és digne dels qui protesten de la censura i prediquen la dictadura sense recordar que en altres temps un tal Primo de Rivera, dictador durant set anys, la tingué suspesa damunt de tota la premsa com una nova espasa de Damocles mentre durà el seu funest dictat. Altre lloc que el manicomi no és digne per els qui blasmen de la democràcia i s'aprofiten de la seva tolerància excessiva per atacar-la, no cara a cara, que això no sabem fer-ho els qui, com ells, de la vilesa en fan una qualitat i de la covardia una virtut, sinó amb el vell estil de la «puñalada traperera».

FRANCESC J. ZAMORANO

Depuració i responsabilitat

El Govern de Catalunya, sembla que a la fi s'ha decidit a actuar un xic en termes revolucionaris. Semblava, i així ho havíem fet notar en els nostres anteriors articles, que tenia un xic de por a deixar de banda actituds de legalisme, estúpid en aquests moments, que cal bandejar per a deixar el pas lliure a la justícia nacional catalana imposada pel poble en la victoriosa jornada del 16 de febrer.

Cal que el Govern de la pàtria es doni bé compte del que són alguns alts funcionaris de la Generalitat. Que vegi ben bé i amb tota claredat de la manera rastreira com s'han portat tota aquella colla de senyors que ara, passats ja els moments difícils, tornen a sortir per tal de guanyar, o bé consolidar, posicions obtingudes mitjançant adulacions i reverències. Cal que mirin bé qui té al costat i qui i tenia en les jornades de perill i lluita. Que es recordi, no solament d'aquells que molt animadament enriaren lletres i telegrams al Penal, sinó d'aquells que, d'una manera seguida, sense defallir ni vacillar un moment, quan el Partit ho necessitava, quan el partit no tenia pessetes per a pagar ningú, aquells anaren allà i ajudaren i cooperaren a la marxa del Partit i de les organitzacions constantment amb ells. Cal que es recordi de la gent rastreira que l'endemà i els dies successius al 6 d'octubre voltaren, al costat dels militars que havien pres per assalt la Generalitat i la convertiren en un quarter amb totes les brutícies, amb totes les injustícies d'allà. Cal que pensi en aquells senyors que abans del 6 tot el dia eren al despatx dels consellers i President; que després del 6 eren sempre que podien al despatx del «coronel de la Generalitat»; i que ara després del 16 de febrer, tot el dia i a totes hores provarien estar al costat, millor dit, als peus dels consellers o President per tal que aquest cregui que ells són purs i innocents, militants entusiastes del Partit al qual pertany el conseller respectiu...

I d'aquests senyors n'hi ha a tots els departaments de la Generalitat. N'hi ha a Presidència, a Justícia, a Governació, a Finances, a Economia, a Treball, a Sanitat, a Cultura, a tot arreu on hi ha un cert nombre de funcionaris, allà trobareu, almenys un, que durant aquesta època de claudicions, falsedats compresa entre el 6 d'octu-

bre i el 16 de febrer ha fet tots els papers de l'auca per tal de tenir content al conseller o Governador de torn...

I això cal arreglar-ho. Cal que el Govern de Catalunya faci depuració ràpida, cal que demani unes responsabilitats exemplars. Cal que miri l'actuació, l'actitud de tots i cada un dels funcionaris per a saber quins han estat lleials a la seva anunciada ideologia i quins han trait el que sempre havien dit defensar. Si es això, si es fa aquesta depuració, segurament hi haurà unes quantes places vacants. Places «bones» que podrien treure's a concurs i es podran adjudicar a persones enteses, preparades pel que hagués de fer i que en aquests darrers temps no s'hagui significat per la seva actuació contra atalunya ni la República, que al contrari han depurat sempre les escencies democràtiques que regien i el dret indiscutible de Catalunya a regir-se per ella mateixa.

★

La Lliga, la Ceda i els radicals, els «tècnics independents», feren força mal dins la Generalitat. No parlem ja de l'actuació funesta i simple de Jimenez Arenes i del seu secretari el «xulo» Gabarró. No cal, perquè amb l'actuació dels gestors, Catalunya i la Generalitat ja s'han vist prou castigades.

El conglomerat straperlista, a les ordres de la Lliga, feren una pila de barbaritats dins l'organisme autònom. Cal que el Govern de la Generalitat activi la tasca que ha començat fa uns dies de retorn a la normalitat. Cal que al «Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya» hi vagin sortint disposicions, de tots els Departaments, sense excepció, regulant la vida autònoma d'una manera que sigui exemple, i ensems, decidida actuació contra els arribismes i les apetències de càrrecs.

Això és el que creiem que cal que faci el Govern. I intensificar tot el possible la seva actuació autònoma i de depuració dels organismes que integren la Generalitat. Que tots aquells contraris a l'esperit de Catalunya siguin bandejats dels llocs de comandament. Que vagin allí gent provada com a apes i com a dignes servidors de Catalunya i de la democràcia.

Esperem que algun dia es farà així o d'una manera semblant.

Pere MORA

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un trimestre, 3 ptes.
Un semestre, 5 "

L'agent provocador n.º 1

No cal dir el seu nom; tothom el coneix. «La Publicitat» fa dues o tres setmanes en un article a primera plana i amb negretes el denuncià públicament acusant-lo d'ésser responsable amb la seva actuació dels successos ocorreguts a la Via Laietana, en els quals resultà un home mort.

Ell fou qui en la manifestació per a demanar l'Amnistia provocà els incidents de les Rambles en pretendre impedir que en la manifestació figuressin les banderes d'«Estat Català». Moments després, sempre amb aquell afany exhibicionista, que l'han fet tan «popular», a les escales de la Generalitat abraçà efusivament el capità dels guàrdies d'Assalt, quan aquest anava a justificar-se davant en Moles de com havien actuat les forces d'Assalt en l'esmentada manifestació, mentre li deia, referint-se a les nostres Joventuts: «La culpa la tienen esos locos separatistas. Abrazame Capitán, que somos hermanos!»

Aquest Agent provocador número 1, aprofità totes les ocasions per a dir des de Madrid, que el separatisme és un mite, i que «Estat Català», no existeix.

Es l'home que a la Plaça Monumental, fa dos diumenges, amb un cinisme i una inconsciència impròpia del que ostenta una representació, provocà i aprofità el moment d'atacar i combatre amb armes innobles dos homes destacats d'«Estat Català», es a dir, del seu mateix Partit.

Perquè no cal oblidar-ho. «Estat Català» pertany, encara que alguns sembla que ho hagin oblidat, a Esquerra Republicana de Catalunya. Hi pertany, fins i tant que en els Pricipis Bàsics aprovats per l'Assemblea de Constitució del Partit, hi figura la següent Declaració:

«Declara que únicament pot ésser aquesta federació amb tots els pobles ibèrics regits democràticament, PACTANT DIRECTAMENT AMB ELLS per mitjà dels seus legítims representants UN COP ASSOLIDA LA LLIBERTAT DE CATALUNYA».

Que tingui en compte el diputat d'Esquerra aquesta Declaració quan es decideixi a fer manifestacions d'un confusionisme imbecil a la premsa madrilenya, sobre el mite del separatisme. Altrament el Partit al qual pertany, queda en ridícul i no cal dir com hi queda ell, cosa que ve succeint d'ençà que tira per lider.

Aquest provocador màxim, en realitzar a la Plaça Monumental, la maniobra per tal de desacreditar uns homes, no ho feia pas per ensorrar Dencàs i Badia, sinó que el que ell es proposava era anullar tot ço que Badia i Dencàs representen: l'esperit nacionalista d'Esquerra Republicana de Catalunya. Mes ben dit: les Joventuts d'«Estat Català».

El públic heterogeni congregat a la Monumental i en una mínima proporció el d'Esquerra, no és qui ha de jutjar l'actuació dels

homes i fets del 6 d'octubre. Aquests únicament els pot jutjar al Congrés de la Joventut i després el de l'Esquerra. A això s'anirà. A això es va més de pressa del que alguns voldrien. Està ben clar?

La Joventut d'«Estat Català», espera serenament el Congrés Nacional d'«Estat Català» i després el de l'Esquerra. En aquests Congressos en on s'ha de judicar l'actuació dels seus homes en l'obscura nit del sis d'Octubre.

Tot el que s'intenti fora de les organitzacions del Partit, emprant procediments poc dignes, és actuar simplement com a irresponsable o com a Agent Provocador.

Incisos municipals

¿Ens podrieu dir que passa al Consorci del Port Franc? ¿Quina influència hi exerceix la Companyia Catalana de Gas i Electricitat? ¿Per què el senyor Vicenç Bernades no ha multat, com era el seu deure, la Catalana de Gas i Electricitat, per l'escandalós contraban de sorra que aquella Companyia ha efectuat en detriment dels interessos de la ciutat?

★

¿Ens podrieu dir amb quina autoritat i seguint quina disciplina el senyor Vicenç Bernades obre un concurs per a adjudicar l'exploració de les famoses línies d'autoòmnibus?

★

¿Ens podrieu dir si el senyor Cristian Entès, Conseller-regidor de Cultura i actualment, de més a més, com a premi a la seva actuació (?) política i del seu esquerrisme (?), Conseller-regidor de Governació, ja és d'Esquerra Republicana de Catalunya?

¿Ens podrieu dir per què no es substitueixen els consellers-regidors senyors Masip Vilalta? ¿No veu el senyor Pi i Sunyer que tot règim interí és perjudicial per a la ciutat? ¿O és que hi ha massa aspirants a cobrar les mil pessetes i hom no sap a qui donar-ho?

★

¿Ens podrieu dir per què el senyor Escofet, que ja és President de l'Assemblea municipal treballa (?) infatigablement per a ésser, de més a més, conseller-regidor? ¿Que representa i qui representa el senyor Escofet per a tenir tantes pretensions?

★

¿I el senyor Carbonell, que també treballa (?) d'una forma semblant, quins mereixements li han fet néixer aquesta eufòria?

★

¿Ens podrieu dir si és compatible amb el càrrec de conseller d'Esquerra el senyor Junyent, empleat de la Companyia d'aigües de Barcelona?

Un problema viu

Catalunya té la seva personalitat econòmica ben destacada. Tal vegada per un lamentable deix de provincianisme o per un esquit sentit positivista, la major part dels nostres economistes han tractat els problemes de la vida material de Catalunya com a cosa netament diluïda dins el desenvolupament normal de l'economia espanyola. I això és un dany greu per a la nostra terra. Precisament per haver deixat la vida econòmica catalana dins el conglomerat econòmic espanyol és perquè Catalunya està sifrint crisi de treball i de diner, neulant-se progressivament, fins a l'extrem de veure's gairebé sense banca pròpia, al mateix temps que ha anat amarrant els seus vaixells per manca d'exportació.

I amb el port buit i havent d'utilitzar la banca forastera, la personalitat econòmica de Catalunya ofereix una visió llàstima, davant la qual, els nostres economistes malden sense eficàcia, cercant solucions que no donen resultats positius. I és lògic que no els donin, perquè la rel del problema és més profunda que allà on la cerquen.

Catalunya necessita llibertat absoluta, no purament i exclusiva per a l'evolució de la seva vida espiritual, sinó que també per a salvaguardar la seva riquesa conquerida a força d'austeritat i treball. Sense una llibertat per a tots els seus astes, el seu patrimoni s'anirà esvain, absorbit per l'acció centro peninsular. Més que una qüestió de dretes i esquerres, almenys en l'ordre d'economia política, tenim plantejada una qüestió de Catalunya i Espanya. I aquesta és una qüestió que la tenim completament negligida. No la tractem amb tota la seva amplitud i cruïsa, de la qual cosa en pervenen llàstimes desorientacions. Estudiem i enfondim, doncs la qüestió.

Les característiques essencials de la vida econòmica de Catalunya són la fàbrica, la indústria i la manufactura. Es cert que tenim molt de conreu, però cal tenir present que Catalunya consumeix molta més quantitat d'articles agro-pecuaris que la que està en condicions de produir. Advertint que molta de la nostra producció agrícola—com el vi, posem per cas—sense poder exportar és una ruïna. Això, en conjunt, manifesta que Catalunya està en magnífiques condicions per a intercanviar. Necessitem blats, carns, llanes i grans, al mateix temps que tenim teixits, maquinària i articles manufacturats per a expendre.

La nostra personalitat econòmica és la inversa de la centro peninsular, de la genuïna espanyola, la qual té, com a característica essencialíssima, la producció agro-pecuària. Aquest fet diferenciador pot semblar —a primera vista—qualcom providencial que lliga els interessos econòmics de Catalunya amb Espanya. Semblen dues economies que es complementen; semblen dues personalitats que la una constitueix el sustentacle de l'altra. Així ens ho han volgut fer veure els trenta anys de catalanisme acomodatici de la Lliga. Però la realitat ens ha demostrat tot el contrari. Trenta anys de catalanisme conformista ens ha fet perdre l'expansió comercial fora de la península, l'estabilitat bancària i ens ha ensorrat tota la vida navilera de les antigues i potents companyies catalanes. I és que la realitat no s'ha vist. Les carteres de ministre han encegat i no han deixat veure que Castella—el que representa Castella amb el seu imperialisme—té lligada de peus i mans Catalunya per mitjà de la Duana, de la política d'aranzels, de divises, de contingents, de blocatges i de compensacions, que li ha fet la vida econòmica poc menys que impossible, per a protegir les seves llanes en brut, els seus blats de pèssima qualitat, les seves carns dures i els grans, tuberculs i fruites que no tenen altra sortida que la plaça de Barcelona.

Espanya no sap produir matèries agro-pecuàries. I per a la seva malgirbada producció ha establert una protecció duanera que asfixia la producció catalana. Per no poder comprar blats a l'Argentina no hi podem enviar teixits, paper i llibres. Per no poder comprar sucre a Cuba, també hem de perdre aquell mercat. I per no poder comprar carns, no podem introduir-nos a Turquia, amb tot i les magnífiques facultats que Catalunya té. Per no poder comprar llanes d'Austràlia per a fabricar robes, Sabadell no pot competir amb Anglaterra. I així podríem anar enumerant les mil i una activitats impossibilitades per l'acció aranzelària i d'intercanvi que l'Estat espanyol realitza en contra de la personalitat econòmica catalana.

I hem de tenir present que una nació industrial, fàbrica i manufacturera com Catalunya no pot subsistir llargament sense una expansió comercial vasta, sense exportació, sense poder portar els seus productes al mercat mundial. I sense una banca i una marina ben dotada tal com Bèlgica, Holanda i altres països. Sobre tot quan es té, com té Catalunya, la mà d'obra i l'utilitatge productor

suficient per a produir tres vegades més que no consum ni consumirà mai Espanya, dintre el cercle duaner de la qual Catalunya es veu obligada a circumscriure el seu desenvolupament mercantil.

Coneguts aquests antecedents i sabent com arreu del món hom esdevé gelós de la seva economia, que ningú no admet gèneres d'altri que no li comprí dels seus és quan es perfila amb claredat la visió de la impossibilitat material de poder subsistir Catalunya sota les directrius d'un maeix Estat que tingui dues personalitats tan contraposades com són la catalana i la castellana.

No ens enganyem. A part de les seves concepcions polítiques, els Royo Villanova i els Albiñana són quelcom substancial. Són l'encarnació de la personalitat econòmica centropeninsular. Són el blat, el sucre, la llana i les carns. Són el que passa—derrotats o no, electoralment—en la vida de l'Estat espanyol. Aquesta és la veritat crua. I és davant d'aquesta veritat que Catalunya ha de cercar solucions per a la vida depauperada de la seva personalitat econòmica. Per tant, cal crear quelcom que, virtualment, siguin les robes, els teixits, les manufactures i les fruites d'exportació.

Andreu MONTSENY

Cal que cada Casal de Joventuts esculli per representant seu, l'home de més empenta, més pur i més intel·ligent.

Cal que cada Comitè polític esculli per delegat de districte l'home de mes empenta, mes pur i mes intel·ligent.

Sols així, per sobre de tot personalisme, farem fortes i dignes les Joventuts.

El pròxim ple municipal

Es convoca el ple de l'Ajuntament pel dia 20 a les cinc hores de la tarda.

Els regidors Hilari Salvadó i Escofet són elegits pels seus companys de minoria, per a defensar les carteres municipals de Governació i d'Hisenda respectivament.

Ultima hora

Ens podien dir el Comitè Comarcal gestor d'Esquerra Republicana de Catalunya perquè no es reunirà el ple Comarcal fins després de la reunió municipal on s'hi porten assumptes de tanta transcendència com el concurs per l'exploració de les vuit línies d'autoòmnibus i l'estructura del nou cartipàs municipal?

Ens podrien dir els organismes competents (els que forçament han d'existir) d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè els regidorshans dictaminat, obrant dintre una autonomia absurda que entrin al nou Consell de Govern municipal, els senyors Hilari Savadó i Escofet per a tenir cura del departament de Governació i Hisenda respectivament?

Les Joventuts d'Esquerra Estat Català no estan supeditades a cap nom.

Sols l'organització, el compliment d'un programa i l'assoliment de l'ideal constitueixen la seva essència.

Els estraperlistes

Com en altres llocs de Catalunya a Montmaneu (igualada) els cacics locals, actius militants de la Lliga, de la U. P. i de la Ceda procuren surar quan les Esquerres governen per la voluntat popular.

Els senyors Benedicte Drets Roig, Miquel Ribalta Marcè, Josep Companys Villanova, Gabriel Termes Queralt i Joan Requesens votaren i pa trocinaren la candidatura del Front d'Ordre coaccionant, a mes, els electors per tal que la votessin també.

Actualment aquests individus, prototipus acabat dels cacics rurals, estan en tractes amb els di'Acció Catalana per a ingressar al Partit.

Compte amb ells.